

ἀλλὰ θὰ τὴν ἔβρισκε πάλι ἐς τὴν ἀμαξοστοιχίαν καὶ θὰ ἔφυγαν μαζί. "Α! ἂν τὸ ἴδαντες, ἦν ἡτο ἔτσι, δὲν θὰ ἔχανα τὴν ἡμέρα μου. Τώρα πλέον ἡ καλλίτερη δουλειὰ ποῦ ἔχω νὰ κάμω εἶνε, νὰ ἴμιλῃσω μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ καρβουνιάρη.

Ὁ Πιεδοῦσης ἐγίνωσκεν, ὅτι τὸ Ὠβερνὸν ζεῦγος εἶχε πλέον τῆς μιᾶς ὥρας νὰ περιμένῃ, καθότι οὐδεμίαν λέξιν ἀπόλεσε τῆς συνομιλίας μεταξύ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ ὑπαλλήλου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ σύζυγος ἐζήτηι πληροφορίας περὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς Ὀριλιάς.

"Ὅθεν τῷ ἔμμεν περισσότερος τοῦ ἀπαιτουμένου καιρὸς, ὅπως ἐρωτήσῃ τὴν γυναῖκα.

Ἀκολουθῶν τὴν συμβουλὴν τοῦ ὑπαλλήλου τῶν εἰσιτηρίων, ἡγόρασεν ἕν δρομολόγιον, ὅπως μελετήσῃ τὴν πορείαν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν σταθμῶν, καθότι οὐδὲν παρητήθη τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἐπανέρῃ τὸν Τολβιάκ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν, καὶ ἤθελε νὰ γνωρίζῃ τὰς ὥρας, καθ' ἃς οὗτος ἡδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους.

Ἐφωδιασμένος μὲ τὸ ἐν λόγῳ δρομολόγιον, μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐγγραφῆς τῶν ἀποσκευῶν, εἰς τὸ βᾶθος δὲ τῆς αἰθούσης ταύτης εἶδε τοὺς συζύγους τοῦ Καντάλ, νὰ κᾶνται ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῶν στρωμνῶν αὐτῶν καὶ νὰ καταβρογχίζωσιν ἀλλαντὰ μετὰ σκοροδίου, ὃν ἤρδουν δι' οἶνον τοῦ Ἀργεντέλ, πίνοντες ἐναλλάξ διὰ τῆς βαυκαλίδος.

Τὸ δύσκολον ἦτο νὰ εὔρῃ πρόφασιν τινα, ὅπως τοὺς πλησιάζῃ, χωρὶς νὰ τὸν ὑποπτεῖται.

Τὰ τέκνα τῆς Ὠβέρνης, χαρακτηρὸς φιλυπόπτου, δὲν διηγούνται προθύμως τὰ μυστικὰ αὐτῶν εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα.

Πρὸς τούτοις, ὁ Πιεδοῦσης ἐγίνωσκε κάλλιστα, ὅτι οἱ ἀνθρακοπῶλαι, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι τῆς ἰδίας τάξεως, ἔχουσι μεγίστην ἀποστροφὴν εἰς τὸ ν' ἀναμιγνύωνται εἰς ὑποθέσεις τῆς δικαιοσύνης, διότι φοβοῦνται πάντοτε μῆτοι ἐνοχοποιηθῶσιν.

Ὁ ἀνθρακοπῶλης τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ μὴ ἐκφρασθῇ ὀρισμένως, ὅτε, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ κακουργοδικείου, ὁ πρόεδρος ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν ὁ κατηγορούμενος ἦτο ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὅστις ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δολοφονηθείσης Ἀγγλίδος.

Ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων, καθὼς καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἡ σύζυγος δὲν ἦτο σαφεστέρα τοῦ συζύγου.

Ἐάν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν εἰσιτηρίων, ἀνέκραξεν ὅτι ἀνεγνώριζε τὴν θαλαμηπόλον τῆς Μαρίας Φασίτ, ἔπραξε τοῦτο, καθότι οὐδὲν ὑπόπτευνε ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ πλησίον ὅπως τὴν ἀκούσῃ, πρόσωπον, ὅπερ λίαν ἐνδιέφερεν ἡ δῆλσις αὐτῇ.

Ἐπρόκειτο ἤδη νὰ κατορθώσῃ ἵνα αὐτὴ ἐπαναλάβῃ τὴν δῆλσιν ταύτην, νὰ τὴν διασαφηνίσῃ, μάλιστα δ' ὁ Πιεδοῦσης ἐπεθύμει νὰ ἐρωτήσῃ καὶ πλέον τοῦ Ὠβερνὸν ζεύγους.

Ἐγίνωσκεν ὅλην τὴν σπουδαιότητα, ἣν ἀπέδιδεν ὁ γέρον Λεκὸς εἰς τὸ νὰ ἐπανέρῃ τὴν θαλαμηπόλον αὐτὴν, ἣτις ἐγένετο ἄφαντος ἀκριβῶς τὴν ἐσπέραν τοῦ φόνου. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὸς εἶχεν ἰδίαν ιδέαν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐσκέπτετο συχνάκις ὅτι ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνακαλύψωσι μαρτυρὰ τινα, ἐξ ἐκείνων ὧν ἡ ἀνεξήγητος ἀπουσία οὐ μικρὸν συντέεινεν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ σκοτεινότερον τὸ μυστήριον τοῦ περιπτέρου, θὰ ἐμάνθανον πολλὰ πράγματα.

Οὕτως, ὁ Πιεδοῦσης ἐσκέφθη ὅτι, πρὸς τὸ παρόν, ὥφειλε μόνον νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ τῆς θαλαμηπόλου, ἣτις, ἂν ἡ ἀνθρακοπῶλης δὲν ἠπατάτο, ἔπαιζεν ἤδη σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ἐλπιεῖτο ὅτι δὲν παρετήρησεν αὐτὴν ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ καθ' ὃν καιρὸν διηυθύνετο πρὸς τὴν θυρίδα, ἵνα ἀγοράσῃ τὸ εἰσιτήριο.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μόνον τὸν Τολβιάκ ἐσκέπτετο, αὐτὸν δὲ πάντοτε εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Παρετήρησε τὸ ἀνάστημα, τὴν παράστασιν καὶ τὸν ἱματισμὸν τῆς ἐν λόγῳ κυρίας, δὲν θὰ ἡδύνατο ὅμως ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἐάν ποτε εὕρισκετο ἐνώπιόν της.

Μὲ κάθε θυσίαν πρέπει νὰ ἐμποδίσω αὐτοὺς τοὺς Ὠβερνοὺς νὰ φύγουν πρὶν τοὺς ἐρωτήσω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, στρεφόμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὐρεθῇ πλησίον τῶν συζύγων.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ONEIPON EN ONEIPΩI

Εἰκὼν ὑπὸ Λεωνίδα Κανελλοπούλου.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Μετὰ στιγμιαῖον δισταγμὸν, ἡ Μέρση ἀφῆκε τὸ ἀνάκλιντρον καὶ προὐχώρησε μετὰ ἡλυκύτητος πρὸς τὴν τράπεζαν.

Ὁ δυστυχὴς Ὁράτιος!...

Τὸν εἶχε θυμώσει αὕτη... ἐνθ' ἔσφαλεν ἡ ἰδέα.

Πῶς ἡδύνατο ὁ δυστυχὴς νέος νὰ μαντεύῃ πόσον θανασίμως τὴν ἐπλήγονεν, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἀδελφῶν του;

Προχωροῦσα βῆμα πρὸς βῆμα διωλίσθησε πλησιέστατα αὐτοῦ.

Ἐκεῖνος δὲν τὴν παρετήρησεν οὐδ' ἀπαξ, μένων σκυθρωπός.

Αὕτη τότε ἔθηκε δειλῶς τὴν χειρὰ της ἐπὶ τοῦ ὤμου του:

— Συγχωρήσατέ με, Ὁράτιε, ἐψέλλισεν εἰς τὸ οὖς του. Ὑποφέρω τόσον σήμερον, ὥστε δὲν ἀναγνωρίζω ἐγὼ ἐμαυτὴν... Δὲν εἶχον συναίσθησιν τοῦ τί εἶπον!... Σὰς παρακαλῶ... συγχωρήσατέ με!

Ἦτο ἀδύνατον ν' ἀντιστῇ τις εἰς τὴν τρυφερὰν θωπείαν, ἣτις συνώδευε τοὺς λόγους τούτους.

Ἐλαβε τὴν χειρὰ της, ἐνθ' ἐκείνη, κλίνας ἐπ' αὐτοῦ ἐθώπευσεν ἡδέως τὸ μέτωπόν του διὰ τῶν χειλέων της.

— Μ' ἐσυγχωρήσατε; ἠρώτησεν.

— Ὁ λατρευτὴ μου, ἐάν ἐγνωρίζατε πόσον σὰς ἀγαπῶ!...

— Ἀχ! ναί, τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἐκείνη, συστρέφουσα τῆς κόμην τοῦ νέου διὰ τῶν δακτύλων της καὶ διευθετοῦσα εἴτα ταύτην πρὸς τὸ μέτωπον ὅπου τὸ φίλημά της εἶχε θέσει αὐτὴν ἐν ἀταξίᾳ.

Τόσον ἀμφότεροι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦσαν ἀπησχολημένοι πρὸς ἀλλήλους, ὥστε δὲν ἤκουσαν ἀνοιγομένην τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ δωματίου.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ περατώσασα τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ της ζητηθεῖσαν ἀπάντησιν, ἐπανήρχετο, πιστὴ εἰς τὴν ὑπόσχασίν της, ἵνα συνηγορήσῃ ὑπὲρ τοῦ Ὁράτιου.

Τὸ πρῶτον πᾶγμα, ὅπερ συνήνητσε τὸ βλέμμα της ὑπῆρξεν ὁ πελάτης της συνηγορῶν αὐτὸς οὗτος ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ μετ' ἀξιοσημειώτου ἐπιτυχίας.

— Ἐδῶ δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκην μου, ἐσκέφθη ἡ γηραιὰ δέσποινα.

Ἐκλείσεν ἀθροῦτως ὀπισθὲν της τὴν θύραν καὶ ἀφῆκε τοὺς ἐραστὰς μόνους.

Ὁ Ὁράτιος ἐπανήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μετὰ τῆς ἐκφρονος ἐπιμονῆς του εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τὰς αἰωνίους καὶ τὰς ἀτελευτήτους ἀναβολὰς δι' ὧν τὸν ἡπείλει ἡ μνηστὴ του.

Ἄλλ' εἰς τοὺς πρῶτους λόγους, οὓς εἶχεν οὗτος προφέρει, ἐκείνη ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ μετὰ θλίψεως, οὐχὶ ὅμως καὶ ὀργῆς.

— Μὴ μὲ βιάζεστε σήμερον, εἶπε, δὲν εἶμαι τόσον καλὰ.

Ἐκεῖνος ἠγέρθη καὶ τὴν προσέβλεψεν ἐναγωνίως.

— Δύναμαι αὖριον νὰ σὰς ὁμιλήσω;

— Μάλιστα, αὖριον.

Ἐστράφη ὅπως καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ ἡλλαξε θέμα ὁμιλίας.

— Διατί μένει τόσην ὥραν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἡ Λαίδη Ζάνετ!... εἶπε, τί δύναται νὰ τὴν κρατήσῃ;

Ὁ Ὁράτιος ὅσον ἡδυνήθη καλλίτερον προσεποιήθη ὅτι εἶχεν ἐνδιέφερον πρὸς τὸ θέμα ἵνα μάθῃ διατί παρετείνατο ἡ ἀπουσία τῆς Λαίδης Ζάνετ.

— Εἶχε λόγον τινα ὅπως σὰς ἐγκαταλείψῃ; εἶπε, στηριζόμενος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ κλίνων πρὸς τὴν νεάνιδαν.

— Μετέβη νὰ γράψῃ μίαν λέξιν πρὸς τὸν ἀνεψιὸν της. Ἀλήθεια... ποῖος εἶνε ὁ ἀνεψιός της;

— Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸν γνωρίζετε;

— Σὰς βεβαιῶ ὅχι.

— Ἀλλὰ θὰ ἤκούσατε ὅμως νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ, δὲν ἀμφιβάλλω, ὑπέλαβεν ὁ Ὁράτιος. Ὁ ἀνεψιός της Λαίδης Ζάνετ εἶνε διάσημος ἀνὴρ.

Ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν καὶ τοποθε-

τῶν εἰς τὴν θέσιν του ἕνα πλόκαμον τῆς κόμης της, πεσόντά ἐπὶ τοῦ ὤμου της, ἀφοῦ πρότερον κύψας τὸν ἔθλιψεν ἐπὶ τῶν χειλέων του :

— Εἶνε, εἶπεν, ὁ Ἰούλιος Γκραῦ ;

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἐκείνη ἀνωρθώθη ἐγερθεῖσα ἀποτόμως καὶ τὸν προσέβλεψεν ὡχρὰ καὶ σχεδὸν λιπόψυχος ἐκ φρίκης, οἶονεὶ θέλουσα ν' ἀμφιβάλῃ ἂν ἤκουσε καλῶς.

Ὁ Ὁράτιος ἔμεινε κατὰπληκτος καὶ σιωπῶν.

— Ἀκριβή μου Χάρις ! ἀνέκραξε μετ' ὀλίγον, τί ἔπραξα ἢ τί εἶπον τὴν φορὰν ταύτην ὥστε νὰ τρομάξετε ;

Ἐκείνη τῷ ἔκαμε νεῦμα, ἐπιτάσσουσα αὐτῷ σιωπὴν.

— Ὁ ἀνεψιὸς τῆς Λαίδης Ζάνετ εἶνε ὁ Ἰούλιος Γκραῦ, ἐπανελάμβανε ταπεινὴ τῇ φωνῇ ὡς καθ' ἑαυτὴν, καὶ ἐγὼ σήμερον μόλις μανθάνω τοῦτο ;...

— Αἶ καὶ τί λοιπόν, προσφιλεστάτη μου, εἶπεν ἀκούσας ὁ Ὁράτιος, ἂν τόρῃ τὸ μανθάνετε ; Τί ἐνυπάρχει εἰς τοῦτο ὅπερ νὰ σὰς θλίβῃ ; ἠρώτησε.

Τί ἐνυπῆρχεν εἰς τοῦτο ;...

Ἀλλὰ καὶ ἡ τολμηροτέρα τῶν γυναικῶν εἰς παρομοίαν στιγμὴν καὶ μάλιστα ἔχουσα τὴν ιδιουγκρασίαν τῆς Μέρσης, θὰ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἡμιθανή.

Ὁ δόλος ἀναπαρέστη αὐτῇ ὑπὸ νέον πρῆσμα.

Ὅποια εἰμαρμένη ! Ὅποια ἀνεξιλέωτος εἰμαρμένη ἡ ὀδηγήσασα αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐν ἣ ἔμελλε νὰ ἐπανεύρῃ τὸν ἱεροκλήρκα τοῦ Ἀσύλου.

Ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ ἀνὴρ, ὅστις εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας της... ὅστις εἶχεν ἐπιβάλλει ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐπιρροὴν του δι' ὅλου αὐτῆς τοῦ βίου.

Μήπως ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως ἤρχετο μετ' αὐτοῦ ;

— Μὴ μὲ συνερίζεσθε, εἶπε μὲ ἄτονον φωνήν, ἀπὸ τῆς πρωίας σήμερον δὲν εἰμαι διόλου καλὰ. Τὸ εἶδετε καλλίστα ὁ ἴδιος, ὅταν πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθετε· ἤρκεσεν ὁ ἦχος τῆς φωνῆς σας νὰ μὲ κάμῃ νὰ τρομάξω. Ἀλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι βαθμηδὸν βελτιοῦται ἡ κατὰστασίς μου. Μόνον φοβοῦμαι ὅτι σὰς ἐλύπησα.

— Ἀκριβή μου Χάρις, γνωρίζετε, ὅτι τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ σὰς ἔκαμε νὰ μείνετε ἐμβρόντητος. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶνε ἀνὴρ ἔξοχος, εἶδον δὲ καὶ πολλὰς κυρίας ἐγὼ αὐτὸς νὰ ἐγείρωνται καὶ τὸν θεωρῶσιν ἀτενῶς μὲ ὑπερνεωγμένους ὀφθαλμούς ἐκ συγκινήσεως καὶ θαυμασμοῦ ὅταν εἰσῆρχετό που. Ἀλλὰ εἰς ὑμᾶς... φόβον σὰς ἐνέπνευσε τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ἀνεκάλεσεν ἅπαν τὸ θάρρος της, κατέβαλεν ὑψίστην προσπάθειαν ὥπως φανῇ ἀτάρχος καὶ ἤρχισε νὰ μειδιᾷ... πικρῶς, βεβιασμένον μειδίαμα.

— Εἰσθε τρελός, εἶπεν. Τί ἔχει νὰ κάμῃ μὲ τὴν ἠρεθισμένην κατὰστασιν τῶν νεύρων μου ὁ κύριος Ἰούλιος Γκραῦ ; Ἦδη ὅμως εἰμαι ἐντελῶς καλὰ, τὸ βλέπετε ὁ ἴδιος.

Τὸν ἐθεώρησεν αὖθις μετὰ φαιδρότητος, ἀληθοῦς νευρικῆς φαιδρότητος, καὶ ἔφερε πάλιν τὸν λόγον περὶ τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς Λαίδης Ζάνετ, προσποιουμένη πάντοτε ἐπιτυχῶς ἐντελῇ ἀδιαφορίαν.

— Βεβαίως ἤκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ, εἶπε. Γνωρίζετε ὅτι ἀνκμένεται σήμερον ἐνταῦθα ;... Μὴ μένετε ἐκεῖ, ὅπισθέν μου... Δὲν εἶνε θέσις αὐτῇ διὰ νὰ ὁμιλῇ τις μετὰ συντρόφου. Ἐλθετε, καθήσατε ἐδῶ.

Ἐκεῖνος ὑπήκουσεν... ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ τὴν παρατηρῇ μετ' ἐκπλήξεως καὶ τινος δυσπιστίας, ἐνῶ εἰς τὴν μορφήν του ἔζωγραφετο ζωνρὰ ἀγωνία.

Ἡ Μέρση ἐξηκολούθει ἐν τούτοις νὰ ὑποκρίνηται τὸ μέρος ὅπερ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ λάβῃ, ἀποφασισμένη νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ μνηστῆρός της οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ὑπόνοια, διότι ὁ Ὁράτιος, ὡς εἶχε μαντεύσει αὐτὴ, ἦτο ἐγγὺς νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Ἰούλιος Γκραῦ ἐνέπνευσε φόβον εἰς αὐτήν.

— Ὁμιλήσατέ μοι περὶ τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου προσώπου, εἶπεν αὐτῇ, περῶσα τὸν βραχίονά της μετ' οἰκειότητος ὑπὸ τὸν τοῦ νέου. Πρὸς τίνα τὸ παρομοιάζετε ;

Ἡ θωπεία αὐτῇ καὶ ὁ ἀπείριτοςτόνος μεθ' οὗ εἶπε τ' ἀνωτέρω ἡ Μέρση, ἐπήνεγκον αἰσθητόν τι εὐάρεστον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου. Ἡ μορφή του ἀνέλαμψε καὶ ἀπεκρίθη καὶ ἐκεῖνος φαιδρῶς :

— Ἐτοιμασθῆτε νὰ ἀκούσητε περὶ τοῦ ἥκιστα ἐκκλησιαστικοῦ ὄλων τῶν κληρικῶν ὁ Ἰούλιος εἶνε ἀποπλανηθὲν πρόβατον ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μάχης καὶ ἀληθῆς ἀκάνθα εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἐπισκόπου του. Ἐπὶ τῇ προσκλήσει οἰουδῆποτε διδάσκει τὸ κήρυγμα εἰς ἐκκλησίας ἐτεροδόξων, δὲν φαίνεται ἐγείρων οὐδεμίαν ἀξίωσιν οὔτε πρὸς τὸ ἀξίωμα οὔτε πρὸς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἱερέως, καὶ προχωρεῖ ὀλονὲν πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃν προτίθεται, ποῖων τὸ ἀγαθὸν κατὰ σύστημα, ὅπως ἴδιον εἰς αὐτόν. Παρητήθη παντὸς πόθου τοῦ ν' ἀνέλθῃ ποτὲ εἰς τὰ ὑπατά ἀξιώματα τοῦ σταδίου του καὶ λέγει, ὅτι εἶνε ἀρκετὴ πρόοδος τὸ νὰ ᾔνῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Τεθλιμμένων, ὁ Πρεσβύτερος τῶν Πεινώντων, καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Πενήτων. Καὶ μὲ τὰς παραδόξους ἰδιοτροπίας του ταῦτας εἶνε ὁ καλλίτερος νέος τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἀπείρως δημοφιλέστατος μετὰ τῶν γυναικῶν. Πᾶσαι σπεύδουσι πρὸς αὐτόν, ὅπως τῷ ζητήσωσι τὰς συμβουλὰς του, ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ ὑπάγητε πρὸς αὐτόν ὡς αἱ ἄλλαι.

Ἡ Μέρση ἤλλαξε χρῶμα.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε ; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ὁ Ἰούλιος κατέχει τὴν ἐπιστήμην τοῦ πείθειν, ὅπερ καὶ τὸν κατέστησε διάσημον, εἶπε μειδιῶν ὁ Ὁράτιος. Καὶ ἐὰν σὰς ὁμίλει, Χάρις, ἐκεῖνος, θὰ κατῴρθου νὰ σὰς πείσῃ νὰ ὀρίσητε τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας. Τί λέγετε ; Νὰ παρακαλέσω τὸν Ἰούλιον νὰ σὰς ἐκφωνήσῃ ἕνα λόγον ὑπὲρ τῶν πόθων μου ;

Ὁμίλει ἀστεειυόμενος, ἀλλὰ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα τῆς Μέρσης δὲν ἦτο εὐπρόσιτον εἰς ἀπόλαυσιν τῶν ἀστειολογημάτων τούτων.

— Θὰ μὲ μεταπείσῃ ὁ Ἰούλιος, ἐσκέφθη αὕτη μετ' ἀπεριγράπτου τρόμου, ἐὰν δὲν παρακωλύσω τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου του.

Τὸ ἀσφαλέστερον ὅθεν μέσον ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν Ὁράτιον τοῦ νὰ προστρέξῃ εἰς τὸν φίλον του ἦτο νὰ τῷ ὑποσχεθῇ ὅτι ἐξῆτει πρὶν ἢ ὁ Ἰούλιος εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡπλωσε τὴν χειρὰ της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ὁρατίου, καταστέλλουσα τὴν φρικτὴν ἀγωνίαν ὑφ' ἧς κατείχετο ὑπὸ τὸ πρόσχημα βεβιασμένης ἐρωτοτροπίας, ὀδυνηροτάτης εἰς τὸν γινώσκοντα καὶ βλέποντα αὐτήν.

— Μὴ λέγετε ἀνοησίαις ! ὑπέλαβε φαιδρῶς. Ἀλήθεια... τί ἐλέγαμεν πρὸ μικροῦ, πρὶν ἀρχίσωμεν τὴν περὶ τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ ὁμιλίαν ;

— Εἰκοτολογοῦμεν περὶ τοῦ τί ἀπέγινεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀπῆντησεν ὁ Ὁράτιος.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΩΝΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

[Τέλος]

Β'

Δύο ἔτη περίπου μετὰ τὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα διηγήθημεν, ἀπασα ἡ Ἰταλία ἀπὸ τοῦ Μιλάνου μέχρι τῆς Νεαπόλεως ἀντήχει ἐκ τῆς φήμης ἡθοποιοῦ τινος, ἥτις δὲν εἶχεν ἄλλην ἀντιζηλόν της ἢ ἰσοδύναμον, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἱκανότης καὶ αἱ ἐπιτυχίαι ἐκράτουν πάντας εἰς θαυμασμόν.

Θεωρῶ ἐπ'ἀνάγκης, ὃ πολυθέλητρος καὶ φιλάρεσκος ἀναγνώστριά μου, νὰ ἀναπαρστήσω ὡς ἐν εἰκόνι τὸν ἄπειρον ἐνθουσιασμόν τῶν Ἰταλῶν, ὅπως ἐννοήσῃτε ὑφ' ὀπόσης βροχῆς ἀνθοδεσμῶν, καὶ φρενητιῶδων χειροκροτημάτων, εἶχε δοξασθῇ αὕτη ἡ ἀπόλυτος ὑψίφωνος, ἥτις ἄλλως τε εἶχε διαφυλάξει ἑαυτὴν ἀνώνυμον, τὴν ὁποίαν ὅμως πολὺ δικαίως ἡ εἰδωλολατρεία τοῦ κοινοῦ ἀπεκάλεσε Βασίλισσα τοῦ πνεύματος τοῦτέστι καὶ τῆς καλλονῆς.

Καὶ δὲν ἦτο μόνον ὡς γυνὴ ἀξιολάτρευτος καὶ ὡς αἰδὼς ἀπαράμιλλος, ἀλλὰ προσέτι ἡ Βασίλισσα διηγείρε τὴν γενικὴν προσοχήν διῆγε δὲ ἐπὶ πλέον καὶ βίον ἐκκεντρικόν, ὅστις οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ὁμοιάζε μὲ τὸν βίον τῶν Ἰσημερινῶν ἡθοποιῶν μας.

Ἡ θεὰ αὕτη, τὸ ἀντικείμενον τοσούτου θαυμασμοῦ, διέμενε πάντοτε εἰς τι ξενοδογεῖον ἀπομεμακρυσμένον, μὴ δεχομένη οὐδένα καὶ μὴ συνδιαλεγομένη παρὰ μόνον μετὰ τῆς θαλαμηπόλου καὶ τοῦ γηραιοῦ ὑπηρετοῦ της, Πέτρου ὀνομαζομένου, ἀμφότεροι δ' οὗτοι ἦσαν